

[Anker Jørgensen.]

den nugældende maksimumsgrænse ændres fra 80 pct. til 90 pct. af den individuelle fortjeneste. Vi drøftede vort forslag her i salen i onsdags. Jeg vil gerne gentage i dag, at når vi vedtager at forhøje maksimumsbeløbet for dagpenge ud over den almindelige regulering som følge af lønudviklingen, så vil det nye maksimumsbeløb på formentlig 84 kr. pr. dag ikke komme de grupper til gavn, som dels bor i de lavtlønnede områder og derfor har de laveste indtægter, dels har den største arbejdsløshedsrisiko. Det er de grupper i samfundet, som er henvist til at leve dele af året på understøttelse, det er dem, som dårligst kan tåle nogen nedgang i den i forvejen lave levestandard. Fastholdelsen af 80 pct.s grænsen forhindrer, at vi løser dette menneskelige og sociale problem.

En beregning viser, at et helt overvældende flertal, nemlig 80 pct., af de ikke-faglærte i provinsen efter 1. april i år sandsynligvis ikke får højeste dagpengesats. Mere overraskende er det, at ca. 50 pct. i hovedstaden heller ikke får gavn af forhøjelsen af maksimumsbeløbet på grund af denne 80 pct.s grænse. Egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste er socialdemokratiets mål, men vi mener, at vi først burde nå den målsætning for de grupper, der har mest behov. Her har regeringen været afvisende i 21 mands udvalget, men selv om håbet måske er meget spinkelt, håber jeg trods alt på et tilsagn her i dag, håber, at VKR-partierne vil se positivt på vore forslag i det særlige udvalg, der nu er nedsat angående forslaget om revision af arbejdsløshedsforsikringen.

Vi har også stillet forslag om forbedring af boligsikringen. Det er nu på tide, at vi får et tilsagn om, at den ajourføring, der er behov for i overensstemmelse med pris- og indkomstudviklingen, nu gennemføres. Det var en naturlig forudsætning for denne lovs vedtagelse i forbindelse med boligforliget, og hvis man ikke gør det, så forringer man bevidst værdien af denne sociale nydanneelse. Må jeg give et eksempel. En familie

med tre børn, hvis indtægt stiger fra 30.000 til 33.000, og som har en leje på 9.000 kr. i nybyggeriet, får nu sin boligsikring forringet med ca. 660 kr. om året. I betragtning af, at indkomststigningen blot er i overensstemmelse med den almindelige løn- og prisudvikling, er der tale om en tilbagegang i realindkomsten alene af denne årsag. Da det eksempel, jeg her nævner, er et eksempel på en indtægt, som er steget med 3.000 kr., vil jeg gerne understrege, at ofte er indtægterne siden boligforligets gennemførelse steget betydelig mere, og realindkomsten er altså forringet mere for sådanne familier. Den forbedring af boligsikringsordningen, som socialdemokratiet har foreslået, vil rette op på denne skæve udvikling.

Vi mener, at disse sociale forbedringer, selv om de er beskedne, vil være værdifulde ændringer, som først og fremmest hjælper de absolut lave indkomstgrupper. Hvis der skal være mening i snakken om social lighedspolitik, så bør disse minimumskrav gennemføres nu. Det passer simpelt hen ikke, at vi ikke har råd.

Også på det kommunalpolitiske område har vi peget på en ulighed af format. Vi tænker på den totale mangel på rimelig byrdefordeling, der blev resultatet af kommunalreformen. Der er nu ikke tid til og muligheder for afgørende ændringer, som vi tidligere har stillet forslag om, men vi foreslår, at der yderligere afsættes 100 mill. kr. til de kommuner, som har særlige vanskeligheder bl. a. med finansieringen af en række nødvendige opgaver. Økonomiministeren erkendte, at der var brug for en yderligere rimeliggørelse af byrdefordelingen. Det er netop det, vores forslag sigter på. Vi kan ikke tolerere den klassedeling, der her opstår geografisk.

Socialdemokratiet har hele tiden understreget, at der som led i den økonomiske politik er behov for et kasseoverskud, men vi mener også, at regeringen har strammet finanspolitikken for stærkt. Finansministeren har simpelt hen fejlvurderet på dette område. Vi ved alle, at finansministeren i